

для тебе» не був би тим, чим він є, без тебе, Гіларі. Дуже дякую тобі!

Я вдячна Марті Трахтенберг, надзвичайній літературній редакторці, і Вікторії Колотті, текстовій редакторці, за їхню важку роботу над самвидавною версією цієї книжки.

Дякую Тері Кляйнфелтер, яка прочитала першу половину роману «Оголена для тебе» і сказала, що їй сподобалось. Спасибі, Торо!

Дякую Е. Л. Джеймс, яка написала історію, що полонила читачів і змусила їх прагнути прочитати ще. Вам вдалося добряче всіх сколихнути!

Дякую також Каті Браун, Джейн Літт, Анджелі Джеймс, Марізі Блек, Елізабет М'юррач, Карлі Паркс, Гітте Доерті, Дженні Аспінолл... О, стільком людям я повинна подякувати за те, що ви поділилися романом «Оголена для тебе» з іншими, та за ваші чудові слова про нього! Якщо я когось не згадала тут, будь ласка, повірте: я пам'ятаю про вас, ви назавжди в моєму серці. Я така вдячна!

Усім дівчатам, які були на «Кросс-Кріку» одного разу в юні роки: нехай всі ваші мрії збуваються. Ви заслуговуєте на це.

А також дякую Алістеру й Джессіці з книжки *Seven Years to Sin*, які надихнули мене на написання історії Гідео-на і Єви. Я така рада, що натхнення осяяло мене двічі!

1

— **М**усимо вирушити в бар і відсвяткувати це. Патетична пропозиція сусіда мене анітрохи не здивувала. Кері Тейлор завжди знаходив приводи для святкування, хоч би які вони були несуттєві. Мені це здавалося невіддільною частиною його шарму.

— Пити всю ніч перед першим робочим днем? Чомусь мені ця ідея не дуже подобається.

— Ну ж бо, Єво!

Кері всівся просто на підлогу нашої нової вітальні серед десятка коробок, що лишилися нерозпакованими після переїзду, і всміхнувся чарівною усмішкою. Ми вже кілька днів тільки те й робили, що розпаковували ті кляті коробки, але він усе одно мав приголомшливий вигляд, як завжди. Стрункий, темноволосий і зеленоокий, Кері належав до того типу чоловіків, які в будь-який день свого життя мають вигляд на всі сто. Мене б це мало обурювати, якби тільки він не був для мене найдорожчою у світі людиною.

— Та я ж не кажу, що треба набратися по самі вінця, — наполягав він. — Келих-другий вина. Ми могли б посидіти там з годинку і до восьмої вже бути вдома.

— Не знаю, чи зможу повернутися вчасно, — мовила я, киваючи на спортивну майку та штани для йоги. —

Я збиралася прогулятися до роботи, а після того заскочити в спортзал.

— Иди швидко, тренуйся ще швидше.

Вигнута брова Кері змусила мене розсміятися. Одного дня його обличчя на мільйон доларів з'явиться на білбордах і обкладинках модних журналів, можна навіть не сумніватися. Незалежно від виразу на лиці, він мав вигляд незрівнянний.

— Може, краще завтра після роботи? — запропонувала я натомість. — Якщо мені вдасться пережити перший робочий день, принаймні буде що святкувати.

— Домовились. Якраз перевіримо, чи годиться наша нова кухня для вечері.

— Е-е... — Кулінарія була одним із захоплень Кері, але однозначно не належала до числа його талантів. — Чудово.

Здубши норовливе пасмо волосся з обличчя, він усміхнувся до мене.

— У нас така кухня, за яку більшість ресторанных шеф-кухарів ладні були б убити. На ній просто неможливо погано готувати.

Скептично поглянувши на нього, я похитала головою — вирішила промовчати й не встрявати в дискусію щодо приготування їжі. Спустившись на ліфті на перший поверх, я всміхнулася швейцару, який широко прочинив переді мною входні двері.

Я вийшла на вулицю й відчула, як аромати та гомін заклопотаного Мангеттена огортають мене, запрошуючи поринути в їхню круговерть. Здавалося, не лише сотні кілометрів відділяли мене від колишнього будинку в Сан-Дієго — виникало таке відчуття, що це взагалі було в іншому житті. Два величезні мегаполіси: один — безмежно

стриманий та сповнений чуттєвої розміреності, другий — налитий життям і бурливою енергією. І хоч я мріяла собі жити в Брукліні, у будиночку без ліфта, довелося натомість оселитися у Верхньому Вест-Сайді — я-бо слухняна дочка! Якби не Кері, що погодився винаймати квартиру разом зі мною, я б захиріла від туги та самотності в помешканні, місячна орендна плата за яке становить більше, ніж чимало людей заробляє за цілий рік.

Швейцар привітався до мене, піднісши руку до капелюха.

— Добрий вечір, міс Тремелл. Викликати вам таксі?

— Ні, спасибі, Поле. — Я сперлася на п'ятки кросівок. — Пройдуся пішки.

— По обіді стало прохолодніше, — усміхнувся він. — Тож прогулянка має бути приємною.

— Мені сказали, що в червні варто насолоджуватися гарною погодою — поки не стало збіса спекотно.

— Надзвичайно слухна порада, міс Тремелл.

Виходячи з будинку, я звернула увагу на навіс над входом — ультрасучасна скляна конструкція, що дивним чином контрастувала з виглядом будівлі та кварталу загалом, у якому відчувалася велич давнини. На вулиці тим часом було відносно тихо, і я з великою насолодою пройшла пішки під тінню зелених крон, перш ніж занурилася в метушню та гамір на Бродвеї. Одного дня, досить скоро, я, мабуть, звикну до цього шаленого ритму, але мені досі було ніяково — ніби я влізла до Нью-Йорка, наче злодій до квартири. У мене було житло, робота, але призвичаїтися до деяких речей було складніше: наприклад, у метро я досі насторожено роззиралася навсібіч, а спіймати таксі взагалі було для мене нереальним завданням.

Крім того, мені коштувало зусиль ходити по вулицях і не витрищатися на все довкола. Чесно кажучи, було важко: навколо мене вирувало життя, і на кожному кроці траплялося *так багато* речей, про які хотілося дізнатися.

Органи чуття працювали на повну, приголомшені дивовижною сумішшю запаху вихлопних газів з ароматами їжі на пересувних ятках, криками рознощиків — з музикою у виконанні вуличних артистів, надзвичайним і неповторним ансамблем облич, стилів і акцентів, незрівнянних шедеврів архітектури... І силою-силенною автомобілів. *Боже мій*. Такого скупчення автівок, що тяглися нескінченним шаленим потоком, я, здається, ніколи ніде не бачила.

Крізь повінь жовтих таксі, що текла вулицями, завжди намагалася пробратися якась рятувальна машина, — чи то швидка, чи патрульна автівка поліції, чи то пожежна машина, — оглушуючи вищанням електронних сирен. У захваті я спостерігала за величезними сміттєвозами, що сновигали крихітними вуличками з одностороннім рухом, і за машинами кур'єрської доставки, які запросто маневрували в тисняві автомобільних заторів, намагаючись вкласти в жорсткі терміни.

Корінні мешканці Нью-Йорка впевнено простували у власних справах — для них це місто було таким само звичним та комфортним, наче улюблене взуття. Вони не роздивлялися з романтичним захопленням пару, що клубочилася у вибоїнах та виривалася з вентиляційних решіток на тротуарах; вони навіть не вели бровою, коли земля раптом вібрувала в них під ногами, — вони точно знали, що то їде поїзд метро, тоді як я лиш залякала, підібгавши пальці ніг, і всміхалася, наче ідіотка. Нью-Йорк

захопив мене, ніби новий любовний роман. Я дивилася на все око — і він відкривався переді мною.

Тож дорогою до нового офісу я стримувала себе як могла. Невідомо ще було, як складеться моя робота в ньому, але принаймні я досягла свого. Я хотіла заробляти на життя власними силами, і це означало, що на початку мені світили лише найнижчі щаблі. Отже, від наступного ранку я працюватиму помічником Марка Гарріті в компанії *Waters Field & Leaman* — одній із провідних рекламних агенцій Сполучених Штатів. Мій вітчим, відомий фінансист Річард Стентон, був страшенно роздратований, дізнавшись, що я зібралася виходити на роботу. До того ж він не забув дорікнути мені: мовляв, якби я була не такою гордою, то могла б натомість працювати в компанії його друга й добряче скористатися з такого знайомства з потенційним роботодавцем.

«Але ти така сама вперта, як і твій батько, — сказав він. — Із зарплатнею поліціанта в нього все життя забере сплата твоїх студентських позик».

Це була давня історія протистояння, і мій батько ніколи не збирався поступатися. «Дідька лисого я комусь дозволю платити за навчання моєї дочки», — сказав Віктор Реес, коли Стентон запропонував йому це. Я поважала рішення батька (підозрюю, що Стентон так само, хоча нізачо в житті не зізнався б у тому). Я розуміла позиції обох чоловіків, тому що й сама боролася за те, щоб самостійно погасити свої борги... і програла. Це питання було предметом гордості мого батька. Незважаючи на те що моя мати відмовилася з ним одружитися, він ніколи не припиняв усіляко виявляти батьківську турботу до мене.

Розуміючи всю безглуздість боротьби зі старими фрустраціями, я зосередилася на тому, щоб дістатися до місця роботи якомога швидше. Я навмисне запланувала цю вилазку на завантажену робочу годину понеділка, і мене приємно здивувало, що на шлях до будівлі «Кроссфайр», у якій розташований офіс *Waters Field & Leaman*, я витратила менше тридцяти хвилин.

Закинувши голову, я простежила лінію хмарочоса аж до тонкої стрічки неба. «Кроссфайр» був справді показною спорудою: він скидався на гігантське вістря із сьайливого сапфіру, що пронизувало хмари. З того часу, коли була тут на співбесідах, я пам'ятала, що по той бік обертових дверей у мідній рамці інтер'єр фое так само приголомшливий: підлога та стіни з блискавого мармуру із золотавими прожилками та стійка охорони з полірованого алюмінію поряд із турнікетами.

Витягнувши з передньої кишені штанів нове посвідчення, я показала його двом охоронцям у чорних ділових костюмах, які стояли за стійкою. Вони все одно зупинили мене — вочевидь через те що я була аж надто скромно одягнена — і обшукали. Після того як піднялася б ліфтом на двадцятий поверх, я таки мала б вкластися в проміжок часу, відведений на шлях від домівки до роботи. Випробування пройдено.

Я саме йшла до ліфтів, коли струнка доглянута брюнетка зачепилася сумочкою за турнікет — додолу сипонула справжня злива дрібняків. Монети летіли на мраморову підлогу та з веселим дзеньканням котилися врізнобіч, а люди, що проходили повз, прямували далі, не звертаючи жодної уваги на це лихо. Радше зі співчуття я вповільнила ходу та нахилилася, щоб допомогти

жінці зібрати гроші. Один з охоронців також приєднався до нас.

— Спасибі, — сказала вона, похапцем зняковіло всміхнувшись мені.

Я всміхнулась у відповідь:

— Нема проблем. Зі мною таке теж траплялося.

Тільки-но я присіла, щоб дістати п'ятицентову монету, яка закотилася під вхідні двері, — наткнулася на пару розкішних чорних черевиків та чорні слакси¹ над ними, вочевидь шиті на замовлення. Я трохи почекала, сподіваючись, що чоловік урешті посунеться вбік, але він не поспішав забратися з мого шляху, тож я вигнула шию, підводячи голову, щоб подивитися на цього нахабу. Костюм-трійка ексклюзивного крою зачепив у мені деякі чуттєві струни; але справжнє захоплення викликав не одяг, а високе струнке тіло. Проте хоч би яким запаморочливим та мужнім був його зовнішній вигляд, коли я глянула на обличчя чоловіка — у мене зненацька відібрало мову.

Vau. Просто... *vau.*

Він елегантно опустився, присівши навпочіпки просто переді мною. Зустрівшись поглядом із цим живим утіленням вишуканості та мужності, я не могла вимовити ні звуку — тільки мовчки витріщалася на нього. Приголомшено.

Саме тоді щось промайнуло між нами.

Незнайомець зазирнув мені в очі — і раптом усе змінилось... було таке відчуття, ніби з його обличчя спала

¹ Слакси — штани вільного крою із цупкої тканини, часто мають стрілки та відвороти знизу, можуть бути елементом як ділового, так і повсякденного гардероба. — Тут і далі прим. пер.